

bij. En niet alleen langs dien Nattevlak-weg, maar ook overal in Biesbosch en Bleekersvallei fladderden ze over de mooie bloeiende hei, de dophei in tweede bloei-periode.

Vermeldenswaard lijken mij nog een vijftal *Atalanta's* en één Rouwmantel in de week 21—28 Augustus.

JAC. P. TH.

Lievenheersbeestjes. Zondagavond, 20 Aug. 1939 trof ik in Biezelingse over een afstand van ongeveer een km. talloze Lieve-Heersbeestjes aan op de berm van de weg en op het riet van de aangrenzende slootjes. Het waren er honderden. De soort bleek *Coccinella septempunctata L.* te zijn.

B. J. J. R. WALRECHT.

Zeldzame zweefvliegen. Als vangplaats van de zeldzame *Volucella zonaria* kan ik Zeist noemen. Op 25 Aug. j.l. ving ik hier deze fraaie zweefvlieg op *Buddleia*. Bij Woudenberg is de steeds zeldzamer wordende *Cincia borealis*, de Hoogveenzweefvlieg, nog aan te treffen op een door hekwerk afgesloten terrein met handekenskruiden, klokjesgentiaan en zonnedauw.

Zeist.

G. DE LEEUW.

Ringslangen. Van 't voorjaar kreeg ik van mijn broer twee ringslangen voor mijn terrarium. Klaarblijkelijk leefden deze nog al vreedzaam met elkaar. Meestal kregen ze ieder een kikker, een enkele keer had ik maar één kikker voor hen. Dan werd het hoge ruzie en begonnen ze ieder aan een eind. Als de koppen van de slangen elkaar ontmoetten, begonnen ze geweldig te slaan met de staarten en beten elkaar flink. Een keer had de kleine bijna een kikker op. De grote die dat blijkbaar niet kon hebben, beet de kleine in de gele ring, waarbij deze de kikker uitspuwde. De grote tastte dadelijk toe en verorberde zijn prooi.

Voor 5 weken ging ik met vakantie. Voordat ik wegging heb ik ze een paar kikkers gegeven. Vier weken later kregen ze 3 kikkers. De grote (± 80 cm) nam er twee voor zijn rekening en bleef er dus een voor de kleinste (60 cm) over. Enige dagen later vonden mijn huisgenoten de kleine slang, die zich lag te zonnen en niet ver daarvan lag de kop van de grote slang met nog slechts 10 à 15 cm lichaam eraan. De rest was ris afgebeten. Nergens was het overige te vinden.

Toen men het mij vertelde, dacht ik dat het een stuk vel was, want ze waren pas verveld. Maar het was zuiver vlees. Wie kan hier een oplossing voor vinden? Kan de kleine de grote opgegeten hebben, want nergens is de overige 60 cm lichaam te vinden. Komt het meer voor dat slangen elkaar opeten?

Vermeld zij nog dat ik geen andere dieren in mijn terrarium heb.

Alphen a. d. Rijn.

DIK LANGEVELD.

Afscheidslied der trekvogels. U weet wel: „Ach, wie so bald” . . . Als mijn spreuwen hun jongen groot gekregen hebben, verlaten ze Binnenduin en maanden lang krijg ik ze niet weer te zien. Maar in October komen ze weer opdagen, vliegen het aloude nestkastje in en uit en zingen uit den treuren. Dat duurt eenige dagen en dan gaan ze voor goed er van door. Zijn hieromtrent al ring-gegevens bekend? Je zoudt hiervoor de oude spreuwen moeten ringen in het voorjaar.

JAC. P. TH.

De Glanskopmees en de Hennepnetel. Nu al vier jaar achtereen heb ik er voor gezorgd een flinke groep hennepnetels te hebben voor het raam van mijn studeerkamer. Ze komen „vanzelf” op en het komt er alleen op aan, hun concurrenten — in dit geval koekoeksbloem en voorjaarshelmkruid — onder den duim te houden. Het zijn heel mooie planten, maar het aardigste is, dat, wanneer ze in Augustus hun vruchten rijpen, strijk en zet een paar Glanskopmeesjes daar op af komen. Het valt hun niet eens zoo heel makkelijk de nootjes uit de stekelige kelken te halen en dat gaat naar meezenmanier met veel acrobatiek en vleugelgefladder. Veel nootjes vallen op de grond en daar komen de musschen en vinken op af. Er is altijd maar één paar van die meesjes, waarschijnlijk toch wel hetzelfde? Ze blijven den heelen winter, want als eindelijk die hennepnetels de leverantie staken, staat alweer het wintervoederhuisje gereed.

JAC. P. TH.

Een Aronskelk-individu. Deze vriend staat in Thijssse's Hof in gezelschap van een twintigtal plaatsgenoten. Doch geen tijdgenoten. Hij steekt n.l. reeds in 't eind van September een groepiek boven den grond, ontplooit zijn eerste blad midden October. Het is een gewone Gevlekte Aronskelk (zonder vlekken) en volgens de boeken mag alleen de Italiaansche Aronskelk zoo vroeg boven den grond komen. Hij groeit lustig door, gedurende den winter, krijgt omstreeks Nieuwejaar gezelschap van zijn tragere soortgenoten. Vorst deert hem niet, zelfs de strenge vorst van December '38. Maar met bloeien en vrucht rijpen halen de anderen hem in. Die hebben in de eerste helft van Augustus al hun roode bessen reeds gerijpt, laten ze zelfs vallen. Onze vroeg-ontluiker echter heeft in het begin van September zijn vruchten nog groen. Laat ik er nog bijvoegen dat het een reus is, vruchtstengel 46 cm hoog en de kolf bezet met 54 vruchten.

JAC. P. TH.